

Átalakulni Krisztus Urunk szemlélése által

Énekek: 8; 396 és 395.

Ige: Kövess engem! – mondta az Úr Simon Péternek a Tiberiás tó partjánál. Péter pedig megfordult, látta, hogy követi az a tanítvány, akit Jézus szeretett, aki a vacsora közben az ő keblére hajolt, és megkérdezte: Uram, ki az, aki elárul téged? Őt látta Péter, amikor azt kérdezte Jézustól:

- Uram, vele pedig mi lesz? Jézus pedig azt válaszolta:
- Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád? Te kövess engem!

Elterjedt azért ez a beszéd a testvérek között, hogy az a tanítvány nem hal meg, pedig Jézus nem azt mondta neki, hogy nem hal meg, hanem ezt: Ha akarom, hogy ő megmaradjon, amíg eljövök, mit tartozik rád?

Ez az a tanítvány, aki bizonyosságot tesz ezekről, és aki megírta ezeket, és tudjuk, hogy az ő bizonyágtétele igaz. János 21: 20-24.

Keresztyénként sokunknak van egy, vagy akár több képe arról, hogy milyennek kell lennie a keresztyénnek, a Jézus tanítványának, és ha ezt a képet keressük más hívők életében, megakadályozzuk, hogy Krisztus Urunkra összpontosítsunk. Van egy bölcs mondás ortodox testvéreinknél. Mielőtt eljuthatnál Istenhez, megölnek a szentek.

Testvéreim! Nemcsak az élő Istenről vannak fura elképzeléseink, hanem ugyanúgy sok a keresztyénről, a Jézus tanítványáról is a valóságtól elrugaskodott felfogásunk. Nehéz nekünk, vagy egyenesen lehetetlen, hogy az Isten megváltott gyermekét, Krisztusban testvért abban a teljes szabadságában és épségben lássuk, amiben ő Krisztusban valóságosan áll. Állandóan késztetést érzünk arra, hogy belekontárkodjunk az Úristen személyes művébe, hogy hozzátegyünk, vagy elvegyünk valamit az Isten munkájából. Olyankor a saját elképzelésünk szerint akarjuk kijavítani, megjavítani a keresztyén testvérünket! De legalább Istennek mondanánk el előbb, de nem, hanem odamegyünk és elkezdünk fújni faragni. Nem tudatos ez, valahogyan benne van a természetünkben, jó szándékból tesszük, de mégsem használ a szellemi életünknek.

Gondolom, hogy senki nem megy be valamely szobrászművésznél a műhelyébe, hogy az éppen készülő műalkotáson a maga alkotói tehetségét is rajta hagyja. Milyen remekmű lenne az, amit a mester és te hoztatok létre valami koprodukcióban? Egy ilyen műhelyben egyet tehetnénk, csenden figyelni és tanulni.

Ehhez hasonlóan nekünk sem a mások életének a megfigyelésére kellene koncentrálnunk, hanem a Mesterre, kinek keze alatt mindnyájan formáltatunk. Urunk mielőtt bármit mondott, vagy tett volna, előtte akár éjszakákat is átvirrasztva imádkozott, könyörgött, erős kiáltások közt közbenjárt Istennél a hozzá vezetett emberekért, még az olyan tanítványért is, mint Péter. Szenvedés előtt ezt mondta Péternek:

- „Simon! Simon! íme a Sátán kikért titeket, hogy megrostáljon, mint a búzát; De én imádkoztam érted, hogy el ne fogyatkozzék a te hited: te azért idővel megtérvén, a te atyádfiait erősítsed.” Luk 22:31-32.

A Krisztust követő tanítványnak legjellemzőbb vonása az Úr dicsősége előtti leplezetlenség, amikor fedetlen arccal szemléli az Úr dicsőségét, s miközben ezt teszi átformáltatik ugyanarra a képre (2Korinthus 3: 18). Ezt azt jelenti, hogy betöltekezik Szentlélekkel és maga is tükrörré lesz és az Úr lényét kezdi tükrözni. Isten képmásának lenni azt jelenti, hogy az Úr arcának dicsőségét tükrözzük.

Életem során sokszor lehettem Istennek olyan szolgájának a közelében, amikor fizikálisan megtapasztaltam, hogy Istennek embere az Úr szent jelenlétében áll, mert olyan erő, tisztaság, világosság és szentség árat tőle felém, ahova nekem csak nagy alázattal és tisztelettel lehet belépnem. Jól emlékszem, hogy annyira reszketett a lábam, vagy az egész testem, kiszáradt a torkom, és száz gondolat kergetőzött a fejemben, amikor arra készültem, hogy szembe nézzek az Úr szolgájával és megszólítsam, mert kérdezni akartam, mert elmondanom kellett valamit. Máskor felszabadult gyermekként közeledtem és atyámként kérdeztem ugyancsak őt. Emlékszem és tudom is, hogy milyen volt azt a harcot megvívnom, hogy ne legyek senkinek a lemásolója, hanem tanuljak a reám hatást gyakorló szent emberektől, de azzá a magammá legyek, akinek az Úr hívott el. Ez csak egyféleképpen lehetséges, ha valóban egyedül Jézus Krisztusra nézek fel, személyesen Ő tőle veszem ez engem életre hívó Igéjét.

Üdvösségünk útja a lehető legegyszerűbb. Valójában mindössze annyi, amit Ézsaiás prófétánál így hallunk:

- „Nézzetek énreám, és megtartattok!” Jóel ugyanezt így mondta:

- „És léssen, hogy mindaz, aki az Úrnak nevét segítségül hívja, megtartatik.” Apcs 2:21.

Itt nem arról van szó, hogy meg fogunk tartatni majd egyszer egy napon, hanem arról, hogy nézz énreám és máris elkezd történni a megtartatásod! Éppen úgy, ahogyan ez a pusztában is megtörtént. Isten parancsára Mózes elkészítette azt a bizonyos rézkígyót és felemelte a fára, hogy mindenki láthassa, aki a táborban volt (4Móz 21:9). Így, amikor Isten igazságos ítéletekppen a táborra bocsátott mérges kígyó megmárt valakit, de az feltekintett a rézkígyóra, életben maradt. Akkor és ott abban a feltekintésben megtörtént valami csodálatos átváltozás, melynek következtében a vérkeringésbe bejutott halálos mérge elvesztette minden ártó erejét! A történet szerint Péter a leendő kőszikla apostol láthatóan megtorpant, amikor felfogta, hogy szeretet Mesterét mártírhálállal fogja megdicsőíteni. Ki ne rettenne meg ilyen üzenet hallatán? Viszont a feltámadott Jézusnak nem ez volt a legutolsó parancsa a Péteré váló Simonhoz, a Jóna fiához. A Péterhez szóló legfontosabb és a legutolsó Ige ez volt:

- Kövess engem!

Ezt a Krisztuskövetést Istennek csak Ézsaiás és Jóel próféta által szolt Igéjével együtt szabad és kel is értenünk, mert Péter maga is pontosan ezt tette (Apcs 2:21)! A „*te engem kövess!*” tehát itt azt jelenti, hogy te énreám nézz, te az én nevedet hívd segítségül, te egyedül csak énreám összpontosíts!

Péter miközben azt hallja, hogy neki milyen halállal kell majd megdicsőítenie az Urat, fél füllel azt is meghallja, amit bizalmas és személyes hagyatékában Jézus János nevű tanítványára hagy feladatul. Ezt a kíváncsi Pétert azonnal sokkal jobban kezdi foglalkoztatni a János hagyatéka, mint a sajátja és bátorkodott is megkérdezni az Urat, hogy Jánossal mi lesz. Jézus válaszol Péternek, de felelete határozott kemény tanítás volt arról, hogy Péter sehova máshova ne tekintsen, hanem kizárólag Őt kövesse a teljes lényével, hallásával, látásával, szívével, értelmével, testével és lelkével, mindig és szüntelenül! Ezt jelenti, az a helyreutasítás, hogy „*mi közöd neked a Jánossal kapcsolatos tervemhez? Te engem kövess!*”

Péter, aki visszariadt saját útjától és keresztyétől máris belegabalyodott Jézusnak abba a mondatfoszlányába, hogy János megmarad az Úr visszajöveteléig. Igen ez egy összefüggésből kiesett mondatfoszlány volt, ami sokkal szebben, kellemesebben hangzott, mint a mártírhálál Jézusért. Nemcsoda, hogy Pétert azonnal érdekelni kezdte a Jánosnak szánt út, sors és hagyatéka. Csakhogy amikor Péter így érdeklődött társa János felől, azonnal levette Jézusról a tekintetét, azonnal figyelmen kívül hagyta Jézus legutolsó parancsát, hogy tudni illik *te engem kövess*, énreám nézz, énreám összpontosíts!

Nem, Péter Jánosra nézett, ahogyan János követi Jézust, és ameddig Péter azt nézte, hogy János miként követi Jézust, azonnal békétlenség, félelem és bosszú lopózkodott be a szívébe és keserőséget érzett az iránt a Jézus iránt, akinek néhány perce háromszor erősítette meg, hogy minden tanítványnál jobban szereti őt. Péter azt nézte, hogy János miként követi az Urat és a lelkébe a nehézségek, a próbák miatti félelem a holnap felől való aggodása költözött.

Urunk nem akarja, hogy mi így emésztődjünk, ezért másodszor is megparancsolja Péternek, hogy ő csakis Krisztus Jézusra összpontosítson. Ha Őrá összpontosítunk, mihelyt Őrá tekintünk mind eltűnnek a nehézségeink, a próbáink miatti félelmünk, s szertefoszlik a holnap felőli aggodásunk is. Ha igazán Őrá nézünk, akkor a rátekintés pillanatában szabaddá tesz a mi Urunk, sőt önmagához tesz hasonlónak. Ezt a munkát pedig nem bízta emberre, személyesen Ő maga cselekszi, Igéje és szentlelke által! Bárcsak tetten érhetnénk itt! Ámen.